മലയാളജനപ്രിയനോവലും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും - ചില പുനരാലോചനകൾ

ആസിഫ് എം.
ഗവേഷകൻ
മലയാളകേരളപഠനവിഭാഗം
കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല
E-mail: assifmandodan@gmail. com

സംഗ്രഹം

ഭാഷ, ചരിത്രം, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം നിരൂപണം തുടങ്ങി വിവിധ വൈജ്ഞാനികശാഖകളുടെ സമന്വയമാണ് സാഹിത്യചരിത്രം. സാഹിത്യചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള വിമർശനപദ്ധതികളിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം. നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയിൽ മനസ്സിലാക്കാനും പ്രശ്നവൽക്കരിക്കാനും കെൽപ്പുള്ള ആശയപദ്ധതിയാണത്. മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പൊതുവേ പരിഗണിക്കാത്ത മേഖലയാണ് ജനപ്രിയസാഹിത്യം/ജനപ്രിയനോവൽ. സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യശ്രേണികളിൽ ഇടമില്ലാതെ പോകുന്ന ജനപ്രിയാഖ്യാനങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള പഠനം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ മുൻനിർത്തി അപഗ്രഥിക്കാനാണ് ഈ പ്രബന്ധം ശ്രമിക്കുന്നത്. ഭൂരിഭാഗം ജനങ്ങളെയും ആകർഷിക്കുന്ന ജനപ്രിയനോവലുകളെ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ച് നോവൽസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ എങ്ങനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുവെന്നും പരിഗണിച്ചുവെന്നും വിലയിരുത്താനുള്ള ശ്രമമാണിത്. മലയാളനോവലിന്റെ ചരിത്രത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തിയ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ ഏത് രീതിയിലാണ് നോക്കിക്കണ്ടത് എന്ന അന്വേഷണത്തിന് പ്രസക്തിയുണ്ട്. അതിനാൽ തന്നെ മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തമായ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ പ്രത്യേകിച്ച് നോവൽസാഹിത്യചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഭാഗങ്ങളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണമാണ് പ്രബന്ധത്തിൽ നടത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നത്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ : ജനപ്രിയസംസ്കാരം, ജനപ്രിയസാഹിത്യം, സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, കാനോനികരണം.

ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ വഴികൾ

കൊളോണിയൽ ആധുനികത സൃഷ്ടിച്ച സാംസ്കാരികനവോത്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് അച്ചടികേന്ദ്രിതമായ പത്രമാസികകളും പുസ്തകങ്ങളും അവ സൃഷ്ടിച്ച വായനയുടെ സാംസ്കാരി

ISSN: 2582 - 2594

കഅനുഭവങ്ങളും മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നത്. ആനുകാലികപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളുടെ പ്രചരണം, ഗ്രന്ഥശാലാസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ, ഗ്രാമീണവായനശാലകളുടെ ഉദയം എന്നിവയാണ് മലയാളത്തിൽ/കേരളത്തിൽ മുഖ്യമായും ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉദയത്തിന് കാരണമായത്. ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന് ഒപ്പം തന്നെ ജനപ്രിയസിനിമയും ഇവിടെ പ്രചരിക്കപ്പെട്ടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ കലകളിലും ലളിതവും ഗൗരവവുമായ ഭിന്ന ധാരകൾ കാണാം. ഒന്ന് ജനപ്രിയകലയും മറ്റൊന്ന് വരേണ്യകലയുമാണ്. ദൃശ്യകലകളിലും ശ്രാവ്യകലകളിലും ഈ വ്യത്യാസം കാണാം. ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് തന്നെ ഉയർന്ന കല, താണകല എന്നിങ്ങനെ തരംതിരിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉയർന്നകല ജനപ്രിയകലയിൽ നിന്ന് ഭിന്നമാണെന്നും ആധുനികതയുടെ വക്താക്കൾ വിശ്വസിച്ചു. ആധുനികതയുടെ പരിസരത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ കലയിലായാലും സാഹിത്യത്തിലായാലും ക്ലാസിക്കൽ, ജനകീയം, ജനപ്രിയം എന്നീ ഗുണങ്ങളെല്ലാം വേർതിരിക്കാൻ പറ്റാത്തവിധം കൂടിച്ചേർന്നാണ് നിലകൊള്ളുന്നത്.

സവിശേഷമായ ചരിത്രസന്ദർഭത്തിലും സാംസ്കാരികസ്വഭാവത്തിലും സാമൂഹികപശ്ചാത്തലത്തിലും പ്രത്യയശാസ്ത്രപരിസരത്തിലും ഉൽപാദന വിതരണ ഉപഭോഗരീതികളിലും നിന്നാണ് സംസ്കാരചിന്തകളിൽ ജനപ്രിയസംസ്കാരം എന്ന സങ്കല്പനം കടന്നുവരുന്നത്. ജനപ്രിയസംസ്കാരത്തിന്റെയും കലകളുടെയും വികാസം പ്രാഥമികമായും 'ബഹുജനം' എന്ന സങ്കൽപത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമാണ്. ജനസാമാന്യത്തിന്റെ സംസ്കാരം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് ജനപ്രിയസംസ്കാരം എന്ന പദം പ്രയോഗിക്കപ്പെടാറുള്ളത്. "ഒരു സമൂഹത്തിലെ ജനങ്ങൾ പൊതുവേ പങ്കുവെക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും വിശ്വാസങ്ങളുടെയും ഇതര പ്രതീകാത്മകവൃത്തികളുടെയും സമുച്ചയം ആണ് ജനപ്രിയസംസ്കാരം"[1]. ജനങ്ങളിൽ നിന്ന് രൂപപ്പെടുന്നതാണ് ജനപ്രിയസംസ്കാരം. അത് വിപണിസംസ്കാരമാണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ട്. ജനപ്രിയസംസ്കാരത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികശാസ്ത്രവും പ്രത്യയശാസ്ത്രവും പഠനവിധേയമാക്കിയത് ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ട് ചിന്തകന്മാരായിരുന്നു. ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോൾ ജനപ്രിയസംസ്കാരവും പരാമർശിക്കാതെ പോവാൻ നിർവാഹമില്ല.

മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യപണ്ഡിതമാരും നിരൂപകരും വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കാതെ പോയ വിഭാഗമാണ് ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ മേഖല. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ രണ്ടാം പകുതിയോടെ ശക്തമാകുകയും 1990 കളോടെ കളം വിടുകയും ചെയ്ത ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ ആ കാലത്ത് തന്നെ വരേണ്യം-ജനപ്രിയമെന്ന പരികല്പനങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് നിരൂപകർ വിലയിരുത്തിയത്. ജനപ്രിയസാഹിത്യം എന്ന സങ്കൽപ്പനം സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരവും സാമൂഹ്യശാസ്ത്രപരവുമായ വിവക്ഷകൾ നിറഞ്ഞതാണ് . അതിനാൽ അതിലളിതം എന്ന് തോന്നാവുന്ന ഈ ആശയം സങ്കീർണ്ണവുമാണ്. മലയാളത്തിലെ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം മലയാളപത്രമാസികകളുടെ വികാസചരിത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് നിലകൊള്ളുന്നു.

ഒരു സാക്ഷരന്റെ മാനസികനിലവാരത്തിന് അനുയോജ്യമായ വിധത്തിലാണ് ജനപ്രിയസാഹിത്യം രൂപപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മനുഷ്യമനസ്സുകളിലെ മൃദുലവികാരങ്ങളെ ഉണർത്തി ഭാവനയിൽ ചാലിച്ച് വാമൊഴിയുടെ സാംസ്കാരിക വകഭേദങ്ങളിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ അവ നവസാക്ഷരമനസ്സുകളിൽ കൊടുങ്കാറ്റുയർത്തുന്നു. സ്നേഹം, ദുഃഖം, പ്രേമം, സാമ്പത്തികതകർച്ച, ജാതി, മതം, വർഗ്ഗവ്യത്യാസങ്ങൾ എന്നീ അനവധി വിഷയങ്ങൾ ജനപ്രിയസാഹിത്യ

ത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കങ്ങളാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണതകളെ ഒരുതരത്തിലും സ്പർശിക്കാത്ത യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെയും അനുഭവത്തിന്റെയും ഉപരിതലങ്ങളെ നോക്കിക്കാണാൻ മാത്രം കെൽപ്പുള്ള ജനകീയസംസ്കാരത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നമായാണ് ജനപ്രിയസാഹിത്യം രൂപപ്പെട്ടതെന്ന് ഫ്രാങ്ക്ഫർട്ട്ചിന്തകൾ നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം

വളരെ അടുത്താണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം (Literary Historiography) മലയാളപഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി തീർന്നത്. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന ലക്ഷ്യം സാഹിത്യത്തെ പുനർനിർമ്മിക്കുക എന്നതാണ്. സാമ്പ്രദായിക സാഹിത്യഘടകങ്ങൾ നിലനിർത്താൻ അല്ല, പുതുവഴികൾ തുറക്കാനാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം ശ്രമിക്കുന്നത്. സാഹിത്യത്തിലെ പരസ്പരബന്ധങ്ങൾ വേർതിരിച്ചറിഞ്ഞ് സമവായബോധം (Systematic Understanding)ആയപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങളിൽ ഒന്ന്(2008:2799)[2] എന്ന് സ്കറിയ സക്കറിയ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ കേവലപഠനമല്ല അവയുടെ നിർമ്മിതിക്ക് കളമൊരുക്കിയ ധൈഷണികസംരംഭങ്ങളുടെ വിശദീകരണവും വിശകലനവുമാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം എന്ന പഠനശാഖയെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നത്. 'സാഹിത്യചരിത്രപഠനത്തിനുള്ള വിമർശനപദ്ധതികളിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം. നിലനിൽക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ സൂക്ഷ്മതയിൽ മനസ്സിലാക്കാനും പ്രശ്നവല്ക്കരിക്കാനും കെൽപ്പുള്ള ആശയപദ്ധതിയാണത്'(2008:2898)[3].

ഭാഷ, സാഹിത്യം, ചരിത്രം എന്നീ വ്യവഹാരങ്ങൾക്ക് ദേശത്തോടുണ്ടായ സാംസ്കാരിക -രാഷ്ട്രീയബന്ധത്തിൽ നിന്നാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പിറവി. പ്രകൃതിയുടെ നിയമങ്ങളും സാമൂഹ്യനിയമങ്ങളും വ്യത്യസ്തതലങ്ങളുമായി പ്രതിപ്രവർത്തിക്കുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട് സാഹിത്യചരിത്രം മനുഷ്യരാശിയുടെ ചരിത്രം കൂടിയായിത്തീരുന്നു. 'സാഹിത്യത്തിൽ ചരിത്രം നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നു എന്ന് പറയുമ്പോൾ ചരിത്രം അധികാരസമരങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയത്തെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടിവരും. സാഹിത്യചരിത്രരചനയിലൂടെ വെളിപ്പെടുന്നത് ഈ രാഷ്ട്രീയമായിരിക്കും അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ ഏതു രാഷ്ട്രീയ പക്ഷത്ത് നിൽക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ വെളിപ്പെടുത്തൽ കൂടിയാവും സാഹിത്യരചന'[4] എന്ന എസ്. സുധീഷിന്റെ നിരീക്ഷണം ഇതിനോട് ചേർത്ത് പറയേണ്ടതുണ്ട്. അതായത് കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള, ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പമാണ് സാഹിത്യചരിത്ര സങ്കൽപ്പത്തേയും നിർണയിക്കുന്നത് എന്ന് സാരം. ചരിത്രം പോലെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും വിചാരണ ചെയ്യപ്പെടുകയും വിമർശിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്.

'ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച സൂക്ഷ്മധാരണകളാണ് ചരിത്രവിജ്ഞാനത്തെ സാധ്യമാക്കുന്നത്. ചരിത്രവിജ്ഞാനീയം നിലനിൽക്കുന്ന ചരിത്രത്തെ പ്രശ്നവല്ക്കരിക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം സാഹിത്യചരിത്രത്തെ പ്രശ്നവൽകരിക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രത്തെ ആഖ്യാനമായി പരിഗണിച്ച് ആഖ്യാനത്തിൽ കലരുന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകങ്ങളെ സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം വിശദീകരിക്കുന്നു' (2015:2902)[5]. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ വിമർശനാത്മകവായനയാണ് സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം. സാഹിത്യത്തെ ഒരു ഭൗതികവസ്തുവായി കണ്ട് ആഖ്യാന

 ISSN: 2582 - 2594

വൽകരിക്കുന്ന സൃഷ്ടിയാണ് സാഹിത്യചരിത്രം. അതിനാൽ ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും ഓരോരോ ആഖ്യാനങ്ങളാണെന്ന് പറയാം. സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രവും എങ്ങനെ വ്യത്യസ്തമാകുന്നു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ പ്രസ്ഥാനവിഭജനം, സന്ദേശം, എഴുത്തുകാരെ മഹത്വവൽക്കരിക്കൽ, തിരസ്കരിക്കൽ, പ്രത്യയശാസ്ത്രം, കർതൃത്വം, എന്നിവയെ ഈ പഠനശാഖ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. എഴുതപ്പെട്ട മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ മിക്കതും ഏകസ്വരത, വരേണ്യത, പുരുഷാധിപത്യം, തമസ്കരണം, വിടവുകൾ, പക്ഷപാതം, ന്യൂനീകരണം, മഹത്വവൽക്കരണം, സ്തുതികൾ, നിന്ദകൾ, വിചാരണകൾ, വിധിയെഴുത്തുകൾ, സ്ഥാപനവൽക്കരണങ്ങൾ, ഗൂഢവൽക്കരണങ്ങൾ, ലിംഗനീതി, ജാതിവെറി, വംശവൈരം, മതവത്കരണം, വർഗ്ഗവിരുദ്ധത, പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്നിവയാൽ നിറഞ്ഞതാണെന്ന് ഡോ: ഷാജി ജേക്കബ് (2015: 2877)[6] നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഇവ പുനർവായനക്ക് വിധേയമാക്കേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

കേരളത്തിൽ വലിയതോതിൽ വായനക്കാരെ നേടിയെടുത്ത ജനപ്രിയനോവലുകളും കാഴ്ചക്കാരെ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത പ്രൊഫഷണൽനാടകങ്ങളും എക്കാലത്തും സാഹിത്യചരിത്രത്തിന് വെളിയിലായിരുന്നു. പ്രസ്ഥാനവത്കരണത്തിനുള്ള അമിതവ്യഗ്രത ചരിത്രപരിധിയിൽ പ്രബലമാകുന്നവയെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും അല്ലാത്തവയെ പുറന്തള്ളുകയുമാണ് ചെയ്തുപോന്നത്. ഇത്തരമൊരു സന്ദർഭത്തിൽ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ജനപ്രിയനോവലുകളും നോവലിസ്റ്റുകളും അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടത് എങ്ങനെയെന്നുള്ള അന്വേഷണവും, ഉൾക്കൊള്ളലിന്റെയും തമസ്കരണത്തിന്റെയും പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച പ്രത്യയശാസ്ത്രഘടകങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതും പ്രസക്തിയുള്ള കാര്യങ്ങളായിരിക്കും. പ്രബന്ധത്തിന്റെ തുടർഭാഗങ്ങളിൽ അത്തരത്തിലുള്ള അന്വേഷണമാണ് നടത്തുന്നത്.

ജനപ്രിയസാഹിത്യം മലയാളനിരൂപണത്തിലും സിനിമയിലും

ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പരിഗണിച്ചത് എങ്ങനെ എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതിന് മുമ്പ് മലയാളത്തിലെ മുഖ്യധാരാവിമർശകരും നോവൽപഠിതാക്കളും അതിനെ സമീപിച്ച രീതി എങ്ങനെയെന്ന അന്വേഷണവും പ്രസക്തമാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ഇത്തരം രചനകൾക്കും രചയിതാക്കൾക്കും ഇടം കിട്ടിയില്ല. അതോടൊപ്പം നോവൽപഠനങ്ങളിലും ഭ്രഷ്ട് കൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. വൻകിട പ്രസിദ്ധീകരണ സ്ഥാപനങ്ങൾ അടുത്തകാലം വരെ ഇത്തരം രചനകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ പ്രസാധനരംഗത്തും ജനപ്രിയസാഹിത്യകൃതികൾ അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. ജനപ്രിയനോവൽ വായനയെ കറുപ്പ് തീറ്റയോടാണ് പാശ്ചാത്യചിന്തകരായ എഫ്. ആർ. ലിവിസും ക്യൂ. ഡി. ലിവിസും ഉപമിച്ചത്. അഴുക്കുചാൽ സാഹിത്യം എന്ന് തായാട്ട് ശങ്കരനും, കടലാസിലെ വേശ്യാലയം എന്ന് നരേന്ദ്രപ്രസാദും ഇക്കിളിസാഹിത്യം എന്ന് എൻ കൃഷ്ണപിള്ളയും വിരൂപങ്ങളായ നപുംസകസൃഷ്ടികൾ എന്ന് ഗുപ്തൻനായരും വിഷക്കുമിളകളെന്ന് ബി രാജീവനും ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചതായി അവരുടെ സാഹിത്യവിമർശനങ്ങളിൽ കാണാം. ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിനെതിരെ ഈ നിരൂപകർ ഉയർത്തുന്ന വിമർശനങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ എക്കാലത്തും ആധിപത്യം നിലനിർത്തിയ ആഭിജാതവർഗ്ഗത്തിന്റെ സ്വരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'കാൽപനികസൗന്ദര്യബോധ

വും നിയോക്ലാസിക്കൽ മൂല്യബോധവും കൈമുതലാക്കി ആധുനികതയുടെ കാലത്ത് സാഹിത്യവിചാരം നടത്തിയ അക്കാദമിക് നിരൂപകരാണ് മലയാളത്തിൽ ജനപ്രിയകലകളെയും സാഹിത്യത്തെയും വിചാരണ ചെയ്ത് ഉക്കിലേറ്റിയത് ' (2003:121)[7] എന്ന് ഷാജി ജേക്കബ് നിരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാളസിനിമ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ കൈകാര്യം ചെയ്തത് ഇതിലും മോശമായ രീതിയിലാണ്. പൈങ്കിളിസാഹിത്യത്തെ മലയാളസിനിമ പലവിധത്തിൽ പരിഹസിക്കുകയും ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പൈങ്കിളിയെ എക്കാലത്തും അപലപിച്ചുകൊണ്ട് സിനിമയെടുത്ത ശ്രീനിവാസന്റെ ചില തിരക്കഥകൾ ഇതിന് മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. വടക്കുനോക്കിയന്ത്രം (ഇന്നസെന്റ് അവതരിപ്പിച്ച തലക്കുളം), ഗാന്ധിനഗർ സെക്കൻഡ്സ്ട്രീറ്റ് (ശങ്കരാടി അവതരിപ്പിച്ച നോവലിസ്റ്റ് കുട്ടിച്ചൻ), സന്മനസ്സുള്ളവർക്ക് സമാധാനം (സോമൻ അവതരിപ്പിച്ച പൂങ്കിനാവ് വാരികയുടെ പത്രാധിപർ) കുസൃതിക്കാറ്റ് (ജഗതി അവതരിപ്പിച്ച മനസുഖം വാരികയുടെ പത്രാധിപർ മാധവൻകുട്ടി), ബോയിങ് ബോയിങ്(ഒ.പി. ഒളശ്ശ-ജഗതി), അയാൾ കഥ എഴുതുകയാണ് (മോഹൻലാൽ അവതരിപ്പിച്ച സാഗർ കോട്ടപ്പുറം), പോക്കിരിരാജ, മധുരരാജ (സലിംകുമാർ അവതരിപ്പിച്ച മനോഹരൻ മംഗളോദയം), അഴകിയ രാവണൻ, ചിറകൊടിഞ്ഞ കിനാവുകൾ (ശ്രീനിവാസൻ അവതരിപ്പിച്ച അംബുജാക്ഷൻ) എന്നിങ്ങനെ സാമൂഹിക ചുറ്റുപാടുകളോടോ വായനക്കാരോടോ യാതൊരു കടപ്പാടും ഇല്ലാത്ത ഇക്കിളിക്കഥകൾ എഴുതിവിടുന്ന എഴുത്തുകാരായി കഥാപാത്രങ്ങളെ സിനിമ അവതരിപ്പിച്ചു. ഇത്തരം സിനിമകളിലെ മിക്ക പൈങ്കിളിസാഹിത്യകാരന്മാർക്കും നൽകിയിരിക്കുന്ന പേരുകൾ ശ്രദ്ധേയരായ മലയാളത്തിലെ ജനപ്രിയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പേരുമായി സാമ്യമുള്ളവയാണ്. ഈ കഥാപാത്രങ്ങളും ഇവരെഴുതുന്ന നോവലും ഹാസ്യമുൽപാദിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് അവതരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഇത്തരത്തിൽ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ ഇകഴ്ത്തി കാണിക്കുന്ന പ്രവണത എൺപതുകളിലും തൊണ്ണൂറുകളിലും ഇറങ്ങിയ മിക്ക ചലച്ചിത്രങ്ങളിലും ആവിഷ്കരിച്ചതായി കാണാം.

ജനപ്രിയനോവലും സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും

ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം (ടി. എം. ചുമ്മാർ-1964), ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം (പ്രൊഫസർ സി. ജെ മണ്ണുമൂട്-1968), മലയാളസാഹിത്യം (എ. ഡി ഹരിശർമ്മ-1959), മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം (ഡോ. കൽപ്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ - 1982), സമ്പൂർണ്ണ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം (പന്മന രാമചന്ദ്രൻ നായർ -2008), മലയാള നോവൽസാഹിത്യചരിത്രം (കെ. എം തരകൻ -1978), കൈരളിയുടെ കഥ (എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള - 1958), ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ (കെ. എം ജോർജ് - 2018), മലയാളസാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ (എരുമേലി പരമേശ്വരൻപിള്ള -1996), മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം (പി . കെ പരമേശ്വരൻ നായർ - 1958) ജനപ്രിയസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ (എ. ജി ശ്രീകുമാർ-2014), അപസർപ്പകനോവൽ മലയാളത്തിൽ (ഹമീദ്-2015), എന്നിങ്ങനെയുള്ള മലയാളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ വിശേഷിച്ച് നോവൽസാഹിത്യം ചർച്ച ചെയ്യുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ജനപ്രിയനോവലും നോവലിസ്റ്റുകളും എങ്ങനെ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു എന്ന് അന്വേഷിക്കുന്നതാണ് പ്രബന്ധത്തിന്റെ തുടർഭാഗം.

 ISSN: 2582 - 2594

1) മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം – പി കെ പരമേശ്വരൻ നായർ – 1958

പുസ്തകത്തിലെ പതിനൊന്നാം അധ്യായത്തിലാണ് നോവൽസാഹിത്യത്തെ കുറിച്ച് പി കെ പരമേശ്വരൻ നായർ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല നോവലുകൾ (കുന്ദലത) മുതൽ ഉറൂബിന്റെ രചനകൾ വരെ ഈ അധ്യായത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നു. നവോത്ഥാനനോവലിസ്റ്റുകളെ വിശദമല്ലെങ്കിലും ചുരുക്കി വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ജനപ്രിയനോവലിസ്റ്റുകളെ പറ്റി പൊതുവിൽ ഒന്നും പറയുന്നില്ല. നോവൽസാഹിത്യത്തെ പരിപോഷിപ്പിച്ച എഴുത്തുകാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുട്ടത്ത് വർക്കിയുടെ 'ഇണപ്രാവുകൾ' എന്ന കൃതിയുടെ പേരുമാത്രം പരാമർശിച്ചു പോകുന്നു.

2) കൈരളിയുടെ കഥ – എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള – 1958

'കൈരളിയുടെ കഥ' പേര് സൂചിപ്പിക്കുന്ന പോലെ കഥാത്വം നിലനിർത്തുന്ന സാഹിത്യ ചരിത്രമാണ്. ആഖ്യാനാത്മകമായ സാഹിത്യചരിത്രം (Narrative Literary history)വിജ്ഞാനകോശപരമായ സാഹിത്യചരിത്രം (Encyclopedic Literary History)എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളെ ഡേവിഡ് പെർക്കിൻസ് രണ്ടായി തിരിക്കുന്നുണ്ട് (1992:29-60).[8] അതിൽ ആദ്യത്തേതിന് ഉദാഹരണമാണ് കൈരളിയുടെ കഥ. 'കാലംകുറഞ്ഞ ദിനമെങ്കിലുമർത്ഥദീർഘം' എന്ന പേരിലാണ് കൃഷ്ണപിള്ള ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. നവോത്ഥാനകാല നോവലുകൾവരെ മാത്രമേ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. ആ കാലത്ത് തന്നെ എഴുതപ്പെട്ട ജനപ്രിയസാഹിത്യരചനകളെക്കുറിച്ചും നോവലിസ്റ്റുകളെക്കുറിച്ചും എൻ കൃഷ്ണപ്പിള്ള മൗനം പാലിക്കുന്നു. 'ഇക്കിളിസാഹിത്യം' എന്ന് വിളിച്ച് ഒരു ലേഖനത്തിൽ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ കൃഷ്ണപിള്ള പരിഹസിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ജനപ്രിയസാഹിത്യരചനകളെ പരിഗണിക്കാത്തതിന്റെ സാംഗത്യം തേടി വേറെയെവിടെയും പോകേണ്ടതില്ല എന്ന് തോന്നുന്നു. ജനപ്രിയസാഹിത്യരചനകളോടുള്ള അനിഷ്ടം 'ഇക്കിളിസാഹിത്യം' എന്ന പ്രയോഗത്തിലൂടെത്തന്നെ കൃഷ്ണപിള്ള വെളിവാക്കുന്നുണ്ട്.

3) മലയാളസാഹിത്യം –എ. ഡി ഹരിശർമ്മ –1959

ആഖ്യായിക എന്ന പേരിലാണ് നോവലിനെ പറ്റി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എ. ഡി ഹരിശർമ്മ ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. മുൻപ് പറഞ്ഞ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്ന് ഭിന്നമായി കുറ്റാന്വേഷണാഖ്യായികകൾ എന്ന പേരിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ആദ്യത്തെ അപസർപ്പകനോവലായ അപ്പൻ തമ്പുരാന്റെ ഭാസ്കരമേനോൻ എന്ന രചനയെപ്പറ്റി പറയുന്നു. കാരാട്ട് അച്യുതമേനോൻ എഴുതിയ വിരുതൻ ശങ്കു എന്ന രചനയെ അദ്ദേഹം കുറ്റാന്വേഷണനോവലായി പരിഗണിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അത് പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ല. 1950കളിൽ തന്നെ കുറ്റാന്വേഷണനോവലുകളെഴുതിയ അനുജൻ തിരുവാങ്കുളം, ബി. ജി കുറുപ്പ്, എം. ആർ നാരായണപിള്ള, നീലകണ്ഠൻ പരമാര എന്നീ നോവലിസ്റ്റുകളെ ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. അതേസമയം മുട്ടത്തുവർക്കിയെ പറ്റി ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രം സൂചിപ്പിച്ചു പോകുന്നു.

4) ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം – ടി. എം. ചുമ്മാർ – 1964

പ്രസ്ഥാനരൂപത്തിലുള്ള സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥമാണിത്. വിവരങ്ങൾ കൂടുതലും വിലയിരു

ത്തൽ കുറവുമുള്ള സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥമാണിത്. 'മലയാളഭാഷയിലെ ഗദ്യത്തിന്റെ ഉല്പത്തി മുതൽ ആധുനികഘട്ടം വരെയുള്ള ഗദ്യസാഹിത്യത്തെ നിരൂപണപരമായും ചരിത്രപരമായുള്ള മൂല്യങ്ങൾക്ക് ഏതാണ്ട് തുല്യപ്രാധാന്യം കൽപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥനിർമ്മിതിക്കാണ് ഇവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്' (1964: 6)[9] എന്ന് ആമുഖത്തിൽ ചുമ്മാർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. 25 അധ്യായങ്ങൾ ഉള്ള ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ 5, 6 അധ്യായങ്ങളിലാണ് നോവൽ, കഥ എന്നിവ വിശദീകരിക്കുന്നത്. ഭാസ്കരമേനോൻ എന്ന കുറ്റാന്വേഷണനോവലിനെ പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ കുറ്റാന്വേഷണനോവൽ എന്ന നിലയിൽ ആ കൃതിക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെ ഗ്രന്ഥകാരൻ ചർച്ചചെയ്യുന്നു. ഓ. എം ചെറിയാന്റെ കാലന്റെ കൊലയറ എന്ന അപസർപ്പകരചനയെപറ്റിയും പരാമർശം കാണാം. മുട്ടത്തുവർക്കിയെ പറ്റിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളെ പറ്റിയും (ഇണപ്രാവുകൾ എന്ന നോവൽ വിശേഷിച്ച് ചർച്ച ചെയ്യുന്നു) വിശദീകരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. കാവ്യാത്മകമായ ശൈലിയാണ് വർണ്ണനകളിൽ വർക്കി കൊണ്ടുവരുന്നത് എന്നും നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. വർക്കിയുടെ നോവൽരചനയുടെ പോരായ്മകളെ പറ്റിയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വല്ലച്ചിറ മാധവൻ, ബിജി കുറുപ്പ്, മൊയ്തു പടിയത്ത്, കാനം. ഇ. ജെ., പമ്മൻ, അയ്യനേത്ത്, പി. ആർ. ശ്യാമള എന്നീ നോവലിസ്റ്റുകളുടെ രചനകളും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. ജനപ്രിയനോവലുകൾ എഴുതിയ മറ്റു സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരികളെ പറ്റി പരാമർശം കാണുന്നില്ല.

5) ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം –സി. ജെ. മണ്ണുമ്മൂട് –1968

ആധുനിക സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ എന്ന പേരിലാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നോവൽസാഹിത്യം ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. മലയാളത്തിലെ അപസർപ്പകനോവലുകൾക്ക് തുടക്കമിട്ടത് അപ്പൻ തമ്പുരാണെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട് (പു. 198). മുട്ടത്തുവർക്കിയുടെ രചനകൾ, ഭാഷ, ഗദ്യരീതി, വിഷയം എന്നിവ ചെറിയമട്ടിൽ വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. വല്ലച്ചിറ മാധവൻ, പി. വി. തമ്പി, ചെമ്പിൽ ജോൺ, എം. ഡി രത്നമ്മ, രാജൻ ചിന്നങ്ങത്ത്, ജോൺ ആലുങ്കൽ, മാത്യുമറ്റം എന്നിങ്ങനെ മുൻകാല സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ പരാമർശിക്കാത്ത ജനപ്രിയ നോവലിസ്റ്റുകളെ ചെറിയതോതിൽ പ്രതിപാദിച്ചുപോകുന്നു. കൂടുതൽ വിശകലനങ്ങൾ ഇല്ല. 'ലൈംഗികവികാരങ്ങളെ ഇക്കിളിപ്പെടുത്തുവാൻ പോരുന്ന' നിരവധി നോവലുകളുടെ കർത്താവാണ് മൊയ്തുപടിയത്ത് (1968:29)[10] എന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാദം മുഴുവൻ ശരിയല്ല. ഏതാനും ചില നോവലുകളെ മുൻനിർത്തിയാണ് ഈ ഒരു വാദം. മുസ്ലിം സമുദായത്തിലെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്ന അനവധി നോവൽ പടിയത്ത് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അതിനെ സംബന്ധിച്ചപരാമർശം ഒന്നും ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നില്ല.

6) മലയാള നോവൽസാഹിത്യചരിത്രം –കെ. എം തരകൻ –1978

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ അധ്യായത്തിൽ ഭാസ്കരമേനോൻ എന്ന നോവലിനെ കുറിച്ചും മൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ മുട്ടത്തുവർക്കി, കുറ്റാന്വേഷണ കൃതികൾ, പമ്മൻ, കാനം, അയ്യനേത്ത് എന്നിവരുടെ രചനകളും ചർച്ചചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരികളുടെ രചനകൾ ഒന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ പരിഗണിച്ചിട്ടില്ല. "ആഹ്ലാദകാരികളായ കൃതികൾ" എന്നാണ് ജനപ്രിയനോവലിനെ കെ.എം. തരകൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ ജനകീയസാഹിത്യം എന്ന പേരിലാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്. സാധാരണക്കാരായ വായനക്കാ

 ISSN: 2582 - 2594

രുടെ അഭിരുചികൾ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന വിധത്തിലുള്ള രചനകളാണ് ജനപ്രിയനോവലുകൾ എന്ന് അദ്ദേഹം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. കേവലം വിനോദോപാധിയായിട്ടാണ് നോവലിനെ ഇത്തരം നോവലിസ്റ്റുകൾ കണ്ടതെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. 'ഗാഢമായ ജീവിതദർശനം ഇല്ലാത്തവരും രചനാപാടവം കഷ്ടിയായവരുമായ (പു. 242), 'മനസ്സിനെ മഥിക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ ഒന്നുമില്ലാത്ത രചനകൾ'എന്നിങ്ങനെ പോകുന്നു ജനപ്രിയനോവലുകൾക്കെതിരെയുള്ള കുറ്റപത്രങ്ങൾ. ആദ്യകാല മലയാളനോവലുകളെ പറ്റി പറയുമ്പോൾ അവയെ സാമൂഹികനോവലുകൾ, റൊമാൻസുകൾ അപസർപ്പകനോവലുകൾ, രാഷ്ട്രീയകഥകൾ എന്നിങ്ങനെ ഗ്രന്ഥകാരൻ തരംതിരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ മറ്റു മൂന്നു ജനുസ്സുകൾ വിശദമായി ചർച്ച ചെയ്യുമ്പോഴും അപസർപ്പകരചനകളെ പാടെ ഒഴിവാക്കുന്നമട്ടാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ കാണിക്കുന്നത്. തരംതാണ നോവലുകളായിട്ടാണ് ജനപ്രിയനോവലുകളെ തരകൻ പരിഗണിക്കുന്നത്. ദുർബലവികാരങ്ങളെ ഇക്കിളിയിട്ടുണർത്തുകയും മനസ്സിനെ അധീരമാക്കുകയും ചെയ്യുന്നവയാണ് ജനപ്രിയനോവലുകൾ എന്ന് തരകൻ വിമർശിക്കുന്നു. 'ഭൂരിഭാഗം ജനകീയകഥകളും അഭിലാഷസാഫല്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. ജീവിതത്തിൽ ലഭിക്കാതിരുന്നത് തങ്ങൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള നായികാനായകന്മാർ കഥയിൽ നേടിയെടുക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രതിപുരുഷാനുഭൂതി (vicarious pleasure) വായനക്കാർക്കു പ്രിയങ്കരമാകുന്നു (2023:243)[11] എന്ന മട്ടിൽ ജനപ്രിയരചനകളുടെ പ്രസക്തിയെ ചുരുക്കുന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ.'

7) മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം –കൽപ്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ –1982

'നോവൽ വളരുന്നു' എന്ന അധ്യായത്തിൽ ജനപ്രിയനോവലിസ്റ്റുകൾ എന്ന തലക്കെട്ടിൽ കേവലം അരപ്പേജിൽ മാത്രം ബാലകൃഷ്ണൻ ജനപ്രിയ എഴുത്തുകാരെ പരാമർശിച്ചു പോകുന്നു. 'അധ്വാനിക്കുന്നവർക്ക് ഉല്ലാസം നൽകുന്ന രചനകളാണ് ജനപ്രിയരചനകൾ എന്നും ശാന്തജീവിതം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരും മിതമായ സാക്ഷരതയുള്ളവരുമായ വായനക്കാരികളെയാണ് ജനപ്രിയവാരികകൾ ലക്ഷ്യം വെക്കുന്നതെന്നുമുള്ള' (1981:211)[12] നിരീക്ഷണം ഗ്രന്ഥകാരൻ പങ്കുവെക്കുന്നു. വർക്കിയും കാനവും എഴുതിയ നോവലുകൾക്ക് ആഴമോ സങ്കീർണതകളോ ഇല്ലെന്നും പ്രണയമാധുര്യം, വികാരം, തിരയൊഴുക്ക് പോലുള്ള കഥാകഥനം, സ്വപ്നങ്ങൾ ഉണർത്തുന്ന വാക്യഭംഗികൾ എന്നിവയിൽ മാത്രമാണ് ഇത്തരം നോവലിസ്റ്റുകൾ ശ്രദ്ധിച്ചത് എന്നും വിമർശനരൂപേണ പറയുന്നു. ചില ജനപ്രിയനോവലിസ്റ്റുകളുടെ പേരുകൾ മാത്രം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതേസമയം സാഹിത്യം ജനപ്രിയമാകുന്ന പശ്ചാത്തലം പഠിക്കപ്പെടേണ്ടതാണെന്നവാദവും ബാലകൃഷ്ണൻ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നുണ്ട്. ആൾക്കൂട്ടം, ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം അടക്കമുള്ള ആധുനികനോവലിസ്റ്റുകളുടെ രചനകളെ വിശദമായിത്തന്നെ ബാലകൃഷ്ണൻ പഠിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഒരൊറ്റ ജനപ്രിയനോവലുകളും ഈ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നില്ല.

8) മലയാളസാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ – എരുമേലി പരമേശ്വരൻപിള്ള – 1996

മുൻപറഞ്ഞ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി ജനപ്രിയനോവലിസ്റ്റുകളെ കുറെ കൂടി പരിഗണിക്കുന്ന സാഹിത്യചരിത്ര ഗ്രന്ഥമാണിത്. പി. വി തമ്പി, പമ്മൻ, മുട്ടത്തുവർക്കി, പി.ആർ. ശ്യാമള, ചന്ദ്രകല എസ് കമ്മത്ത്, വല്ലച്ചിറ മാധവൻ, മൊയ്തു പടി

യത്ത്, പ്രസന്നൻ ചമ്പക്കര എന്നിങ്ങനെ അനവധി ജനപ്രിയനോവലിസ്റ്റുകളും അവരുടെ രചനാസവിശേഷതകളും കൃതികളും എരുമേലി വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.

9) സമ്പൂർണ്ണ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം -(എഡി)പന്മന രാമചന്ദ്രൻനായർ - 2008

ഈ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ അഞ്ചാം ഭാഗത്ത് നോവൽ ഒന്ന് നോവൽ രണ്ട് എന്നീ ഖണ്ഡങ്ങളായിട്ടാണ് നോവൽസാഹിത്യം ചർച്ചചെയ്യുന്നത്. എസ്. വി. വേണുഗോപാലൻനായർ, പി. കെ. രാജശേഖരൻ എന്നിവരാണ് യഥാക്രമം ഈ ഭാഗങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ജനപ്രിയനോവലുകൾ, നോവലിസ്റ്റുകൾ എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ച ഒരു സൂചന പോലും ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളും നൽകുന്നില്ല. തീർത്തും ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ അവഗണിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥം.

10) ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ : (എഡി) കെ. എം ജോർജ് - 2018

ഈ സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രണ്ടാം ഖണ്ഡത്തിലാണ് നോവൽ സാഹിത്യം ചർച്ച ചെയ്യുന്നത്. ജോർജ് ഓണക്കൂറാണ് ഈ ഭാഗം എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. മുട്ടത്തുവർക്കി, പി. അയ്യനേത്ത്, പി. ആർ. ശ്യാമള എന്നീ മൂന്ന് എഴുത്തുകാരെമാത്രമേ ജോർജ് ഓണക്കൂർ പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. വർക്കിയുടെ രചനകളുടെ പരിമിതികളും വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒട്ടുമിക്ക സാഹിത്യവിദ്യാർഥികളും ഗവേഷകരും അധ്യാപകരും റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽപോലും ജനപ്രിയസാഹിത്യം എന്ന ശാഖയോട് അവഗണനയാണ് പുലർത്തുന്നത്.

11) ജനപ്രിയസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ -(എഡി) ശ്രീകുമാർ എ. ജി - 2014

സമ്പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥമായി പരിഗണിക്കാമോ എന്ന് സംശയമാണ്. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വിഭാവന ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ജനപ്രിയസാഹിത്യം, മുട്ടത്ത് വർക്കി എന്നിവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പലരാൽ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ്. മുട്ടത്തുവർക്കിക്ക് സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥം ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെകുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്ക് ഒരു റഫറൻസ് ഗ്രന്ഥമായിഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതാണ്. ജനപ്രിയസാഹിത്യകാരന്മാരുമായുള്ള അഭിമുഖങ്ങളും അനുബന്ധമായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു. സംവാദാത്മകവും വിമർശനാത്മകവുമായ ലേഖനങ്ങളുടെ സമ്പുടമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. ഇ. എം. എസ്, പി. എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ, പി. കെ രാജശേഖരൻ, കെ. എം നരേന്ദ്രൻ, കേസരി, സ്കറിയ സക്കറിയ, സക്കറിയ, ഷാജി ജേക്കബ്, ഷംസാദ് ഹുസൈൻ, ശാരദക്കുട്ടി എന്നിങ്ങനെ ശ്രദ്ധേയരായവരുടെ പഠനങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാം ഭാഗം മുട്ടത്ത് വർക്കിയുടെ രചനകളുടെ വിശകലനങ്ങളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങിപ്പോയി. മറ്റു ജനപ്രിയനോവൽജനുസ്സുകൾ (മന്ത്രവാദനോവൽ, കുറ്റാന്വേഷണം, ആക്ഷൻ ത്രില്ലർ, കുടുംബനോവൽ, പ്രണയനോവൽ) എന്നിവയൊന്നും കാര്യമായി പഠിക്കുന്ന ലേഖനങ്ങൾ കാണുന്നില്ല.

12) അപസർപ്പകനോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ -ഹമീദ് - 2015

അപസർപ്പകനോവലുകൾ എന്ന ജനുസ്സിനെമാത്രം മുൻനിർത്തി രചിക്കപ്പെട്ട സമഗ്രപ

ISSN: 2582 - 2594

റനമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം. അപസർപ്പകനോവലുകളുടെ ചരിത്രവും പ്രസക്തിയും അവ പകരുന്ന സർഗാത്മക അനുഭവവും ഈ ഗ്രന്ഥം വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. മലയാളത്തിലെ സജീവവും ജനപ്രിയവുമായ സാഹിത്യ ശാഖയായ കുറ്റാന്വേഷണനോവലുകളെ പഠിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് ഈ ഗ്രന്ഥം അവഗണിക്കാനാവില്ല. എട്ട് അധ്യായങ്ങളിലായി കുറ്റാന്വേഷണനോവൽ, കഥ എന്നിവയുടെ ലോകചരിത്രം, ഇന്ത്യൻ-കേരളീയപരിസരം, രചനകൾ, എഴുത്തുകാർ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള നോവലുകൾ, അവയുടെ ഉള്ളടക്കം നോവലിസ്റ്റുകൾ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ വിശദമായിത്തന്നെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉപസംഹാരം

ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടിലധികം സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പഠനവിധേയമാക്കിയപ്പോൾ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന കാര്യം മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും (ജനപ്രിയസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, അപസർപ്പകനോവൽ മലയാളത്തിൽ എന്നിവ ഒഴികെ) ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തെ വിശേഷിച്ച് നോവലുകളെയും നോവലിസ്റ്റുകളെയും വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കാത്ത നിലപാടാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്. മലയാളസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ ജനപ്രിയനോവലുകൾക്ക് രണ്ടാം സ്ഥാനമാണ് ലഭിച്ചത്. കേരളത്തിലെ മഹാഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെയും വായനയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയ ജനപ്രിയരചനകളെ നോവൽസാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ പാടെ അവഗണിച്ചു. മുട്ടത്തുവർക്കി, മൊയ്തു പടിയത്ത്, കാനം എന്നിങ്ങനെ ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ട നോവലിസ്റ്റുകളുടെ പേരുകൾ മാത്രമേ മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. ഇവർക്ക് ശേഷം വന്ന കോട്ടയം പുഷ്പനാഥ്, ബാറ്റൺബോസ് ജോയ്സി, സുധാകർ മംഗളോദയം, മാത്യുമറ്റം, കെ. കെ സുധാകരൻ, കമലാ ഗോവിന്ദ്, എൻ. കെ ശശിധരൻ, മെഴുവേലി ബാബുജി, സുനിൽ പരമേശ്വരൻ, മല്ലിക യൂനിസ്, ചന്ദ്രകലാ എസ്. കമ്മത്ത്, പി. ആർ. ശ്യാമള, എം. ഡി രത്നമ്മ, ഏറ്റുമാനൂർ ശിവകുമാർ എന്നീ എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികൾ പോയിട്ട് പേര് പോലും മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നില്ല. സ്ത്രീകൾ എഴുതിയ ജനപ്രിയരചനകളെ പറ്റി സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ മിക്കതും മൗനം പാലിക്കുന്നു. ആദ്യകാല സാമൂഹ്യനോവലും കുറ്റാന്വേഷണരചനകളും മാത്രമേ മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും പരിഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. മറ്റു ജനപ്രിയസാഹിത്യജനുസ്സുകളായ ക്രൈം നോവൽ, മന്ത്രവാദനോവലുകൾ, യക്ഷിക്കഥകൾ, കുടുംബനോവലുകൾ, ആക്ഷൻ ത്രില്ലറുകൾ, സയൻസ്ഫിക്ഷൻ, പ്രണയനോവലുകൾ, രതിപ്രധാനമായ നോവലുകൾ എന്നിവയെപ്പറ്റി സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ പരാമർശം പോലുമില്ല. മംഗളം, മനോരമ, മാമാങ്കം, മാമ്പഴം, സഖി, ചെമ്പകം, മനോരാജ്യം, സുനന്ദ, കണ്മണി എന്നിങ്ങനെ ജനപ്രിയനോവലുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച വാരികകളും അതിന്റെ ഉള്ളടക്കവും അതിൽ ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചവരും ഇത്തരം നോവലുകൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പ്രസാധകരും ജനപ്രിയസാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. എന്നാൽ ഇവരെ കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം പോലും മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും കാണുന്നില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

സാഹിത്യചരിത്രകാരൻ തനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ട പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയോ നോവലുകളെയോ മാത്രം വിസ്തരിച്ച് വിലയിരുത്തുകയും മറ്റുള്ളവയെ അവഗണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾക്ക് നിരക്കുന്നതല്ല. ഓരോ സാഹിത്യരചനക്കുംലക്ഷ്യങ്ങളും ധർമ്മങ്ങളും ഉണ്ട്. ചില കൃതികളെയും എഴുത്തുകാരെയും വർഗീകരിക്കുക അവരുടെ ശ്രദ്ധേയത തെളിച്ചു കാട്ടുക

എന്നിവയെല്ലാം അവ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ചില പ്രമാണങ്ങളുടെ (canon) അടിസ്ഥാനത്തിൽ സാഹിത്യകൃതികളെ മൂല്യനിർണയം ചെയ്യുകയും ഉത്തമസാഹിത്യം, അധമസാഹിത്യം എന്ന തരംതിരിവ് നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഉപകരണമാണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങൾ. സാഹിത്യകൃതികളുടെ സ്വീകരണവും (inclusion) നിരാകരണവും (exclusion) ആണ് സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെ പൊതുസ്വഭാവം. ഈ സ്വീകരണവും നിരാകരണവും ചില പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് രൂപം കൊള്ളുന്നത്. ഒരു ചരിത്രകാരനും നിഷ്പക്ഷനല്ല, ഓരോ സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളും രചിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ചരിത്രകാരന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രകാഴ്ചപ്പാടുകളും താല്പര്യങ്ങളും പക്ഷപാദിത്വവും ചരിത്രരചനയെ സ്വാധീനിക്കും. ചരിത്രരചനക്ക് വേണ്ട ഉപാദാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഏതൊക്കെ കൊള്ളണം ഏതൊക്കെ തള്ളണമെന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നത് എഴുത്തുകാരന്റെ നിലപാടാണ്.

സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ചിലതിനെ സ്വീകരിക്കുന്നതായും മറ്റു ചിലതിനു നേരെ കണ്ണടക്കുന്നതായും കാണാം. ആധുനികനിരൂപകരും മറ്റും നിർമ്മിച്ചെടുത്ത വരേണ്യസാഹിത്യബോധവും ജനപ്രിയമായവ മോശമാണെന്ന ധാരണയും മിക്ക സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നും ജനപ്രിയനോവലുകളെ കുടിയിറക്കുന്നതിന് കാരണമായി വർത്തിച്ച ഘടകങ്ങളാണ്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിൽ കൃതികൾ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ഒഴിവാക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതിന് പ്രാഥമിക കാരണം കാനോനീകരണമാണ്. ഏതൊക്കെ കൃതികളാണ് മൂല്യവത്തായത്, പഠിപ്പിക്കാൻ യോഗ്യമായത് എന്നതിനനുസരിച്ചുള്ള ശ്രേണികരണമാണ് കാനോനീകരണം (canonization). താൽപര്യമുള്ളവരെ അനർഹമായ സ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിക്കുകയും അവഗണിക്കുകയും അനഭിമതരായവരെ ചരിത്രത്തിന് പുറത്തു നിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണത സാഹിത്യചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ ഉണ്ടെന്ന് സാരം. മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ച സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളൊക്കെ തമസ്കരിച്ചു കളഞ്ഞ നോവൽജനുസ്സാണ് ജനപ്രിയനോവൽ. ആയതിനാൽ തുടക്കം മുതൽ ഇന്നേവരെ രചിക്കപ്പെട്ട ജനപ്രിയസാഹിത്യരചനകളും അവയുടെ ഉള്ളടക്കവും രചയിതാക്കളും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു 'സമ്പൂർണ്ണജനപ്രിയസാഹിത്യചരിത്രം' രചിക്കപ്പെടേണ്ട ആവശ്യകത മലയാളത്തിലുണ്ട്. അത്തരമൊരു സാഹിത്യചരിത്രം രചിക്കപ്പെടുമെന്ന് തന്നെയാണ് പ്രത്യാശ.

കുറിപ്പുകൾ

1) പി. പി രവീന്ദ്രൻ, ഉദ്ധരണം, സംസ്കാരപഠനം ഒരു ആമുഖം, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം 2003, പുറം 62.
2) സ്കറിയ സക്കറിയ, ഉദ്ധരണം, സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ, 2008, പുറം 2799.
3) രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്, ഉദ്ധരണം, മലയാളകവിതസാഹിത്യചരിത്രവും രീതിശാസ്ത്ര പരിഗണനകളും, മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ, 2015, പുറം 2898.
4) ഷൂബ കെ. എസ്, എസ്. ഡി അനിൽകുമാർ, (അവതാരിക എസ്. സുധീഷ്) സാഹിത്യചരിത്രം ദേശചരിത്രം/എന്ന കെട്ടുകഥ, ആത്മബുക്ക്സ്, കോഴിക്കോട്, 2022 പുറം 15.
5) രാധാകൃഷ്ണൻ ഇളയിടത്ത്, ഉദ്ധരണം, 2015, പുറം, 2902.
6) ഷാജി ജേക്കബ്, ഉദ്ധരണം, മലയാളസാഹിത്യം: ചരിത്രവും ചരിത്രവിജ്ഞാനീയവും, മലയാളം റിസർച്ച് ജേണൽ, 2015, പുറം 2877.

ISSN: 2582 - 2594

7) ഷാജി ജേക്കബ്, ഉദ്ധരണം, നോവൽ:ചരിത്രത്തിന്റെ പാഠഭേദം, കറന്റ് ബുക്ക്സ്, തൃശ്ശൂർ, 2003, പുറം 121.
8) David Perkins, Is literary history possible, The John Hopkins press, 1992, p. 29-60.
9) ടി. എം. ചുമ്മാർ, ഉദ്ധരണം, ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണ സംഘം, 1964, കോഴിക്കോട്, പുറം 6.
10) സി. ജെ മണ്ണുമൂട്, ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, സി . ജെ . എം പബ്ലിക്കേഷൻ, കോട്ടയം, 1968, പുറം 29 .
11) കെ. എം. തരകൻ, ഉദ്ധരണം, മലയാളനോവൽസാഹിത്യചരിത്രം, ബുക്ക്മീഡിയ കോട്ടയം, 2003, പുറം 243.
12) കൽപ്പറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ, ഉദ്ധരണം, മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം, 1982, പുറം 211.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1) കൃഷ്ണപിള്ള, എൻ, 1958, കൈരളിയുടെ കഥ, നാഷണൽ ബുക്ക്സ് , കോട്ടയം.
2) ജോർജ്, കെ. എം. (എഡി.), 2018, ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, ഡിസി ബുക്സ്, കോട്ടയം.
3) ചുമ്മാർ, ടി. എം, 1964, ഭാഷാഗദ്യസാഹിത്യചരിത്രം, സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം, തൃശ്ശൂർ.
4) തരകൻ, കെ. എം, 2023, മലയാള നോവൽസാഹിത്യചരിത്രം, ആത്മബുക്സ്, കോഴിക്കോട് .
5) തോമസ് സ്കറിയ(എഡി.), 2022, സാഹിത്യചരിത്രം : സിദ്ധാന്തം സൗന്ദര്യം രാഷ്ട്രീയം, മാക്സ് ബുക്ക്, കോട്ടയം .
6) തോമസ് സ്കറിയ, (എഡി.), 2013, സാഹിത്യചരിത്രവിജ്ഞാനീയം, അസെന്റ് ബുക്സ്, കോട്ടയം.
7) പരമേശ്വരൻപിള്ള, എരുമേലി, 1996, മലയാളസാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ, കറന്റ് ബുക്ക്സ്, തൃശ്ശൂർ.
8) പരമേശ്വരൻ നായർ, പി. കെ, 1958, മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
9) പന്മനരാമചന്ദ്രൻനായർ (എഡിറ്റർ), 2008, സമ്പൂർണ മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം, കറന്റ് ബുക്ക്സ്, തൃശ്ശൂർ.
10) ബാലകൃഷ്ണൻ, കൽപ്പറ്റ, 1982, മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം, കേരളഭാഷ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം .
11) മണ്ണുമൂട്, സി. ജെ, 1968, ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം, സി. ജെ. എം പബ്ലിക്കേഷൻസ്, കോട്ടയം .
12) രാധാകൃഷ്ണൻ, പി. എസ്, 2017, എതിർദിശകൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ പക്ഷപാത(ം)ങ്ങൾ, കേരളഭാഷാഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് , തിരുവനന്തപുരം .
13) ശ്രീകുമാർ, എ. ജി (എഡിറ്റർ), 2014, ജനപ്രിയസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ, നാഷണൽ ബുക്സ് , തൃശ്ശൂർ .
14) ഹമീദ്, 2015, അപസർപ്പകനോവലുകൾ മലയാളത്തിൽ, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി, തൃശ്ശൂർ.
15) ഹരിശർമ്മ, എ. ഡി, 1959, മലയാളസാഹിത്യം, നരസിംഹവിലാസം ബുക്ക്പ്രസ്, ഉറവൂർ.